

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunei Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Anul nou.

Și acesta a sosit. Un an mai puțin din viață, cu un an suntem mai bătrâni. Căde-se, ca într'o zi așa de însemnată, să facem o reprivire asupra timpului trecut. Cași călătorul obosit de drumul lung, care numără, pietrele kilometrice din marginea drumului, cari arată distanța parcursă și la fiecare kilometru își dă socoteală despre cele întâmplate în distanța dintre 2 pietrii, să ne dăm și noi seama, că ce am făcut timp de un an. Suntem mai mari, mai bătrâni cu un an, oare cu anii noștri măritu-neam și bunătatea sufletului? Nu cumva acest an, care a trecut, a fost folosit rău de noi? Și dacă-i așa, ce pagubă de timpul pierdut! Când așa de îngrabă trec anii, unul după altul și dacă nu te grăbești să-ți aduni comori pentru viața vecinică, iată îmbătrânești, și zilele bătrânețelor tale sunt amărâte de remușcare, căci ai lăsat să treacă timpul, fără să-te îngrijești de soarta sufletului tău, de frica nesiguranței viitorului, de teama dreptății, cu care va fi judecată viața ta. Trece copilăria dragălașă, nevinovată. Trece tinerețea zburdalnică, când ți-se pare, că prețuești mai mult un ceas de bucurie pământească, decât vecinicia. An cu an trece bărbăția și iată pe nesimțite sosește bătrânețea. Și oare după aceea ce să mai fie? Sfârșitul. Orce drum, cât de nesfârșit de lung să ți-se pară, odată are capăt. Și viața noastră se va sfârși, și azi, în aceasta zi de reculegere, de propusuri noi, de părere de rău, trebuie să stabilești adevărul, că nu știi, oare nu-i ziua aceasta ultima piatră de kilometru în viața ta? Călător obosit, odihnește-te dar azi, lasă grija vieții și te cugetă. Fugar vor trece înaintea ochilor tăi sufletești faptele tale, fă o

socoteală dreaptă, nu te părtini, ci cașicum ai fi un străin de tine, așa judecă. Ia-ți cum-păna dreptății și vezi de cântărește bine. Nu lăsa nimic ascuns, nedescoperit. Și dacă vei vedea, că ai mers pe căi greșite, cu părere de rău cere iertare, Intoarcete, până nu-i târziu, și ie calea cea adevărată — dar nu mâine, ci astăzi. Mulțamește lui Dzeu, că nu te-a găsit sfârșitul în starea aceasta, lacrimi ferbinți varsă, lacrimi de bucurie, că mai ai un ceas, și în ceasul acesta mult poți face dacă vrei. Mulțamește lui Dzeu pentru toate, câte ți-a dat, i-ar anul nou il începe, cu credință, nădejde și iubire.

1. Cu credință: închină-te Dzeului vecinic, Stăpânului vieții noastre și a morții. Regelui timpurilor, căci anul, în a cărui prag stai, este unul din darurile sale, și câte daruri va cuprinde acest an! El ne dă nouă timpul! Recunoaște, că ești mai mic, ca o picătură în mare, i-ar El este izvorul puterii și a vieții. Totuș, ca și lumile instelate, ești zidirea Lui. Bindecuvântează'L și te bucură că trăiești. Și aceasta bucurie revărsat de zori va fi în cea dintâiu dimineața a anului nou și Te roagă: Dzeule, dămi credință; nu pot să știu, ce va aduce anul acesta, bine sau rău, nu mai sufletul meu, să nu se întunece.

2. Incepe anul cu nădejde. Mare furtunoasă este viața noastră, urletul viforului cu șoapta zefirului se schimbă în ea. Dar fără frică înainte! Precum Apostolii în viforul mării, nădăjduind în Dzeu s, au mântuit, așa și tu în viforul păcatelor înalțăți rugămintea cu nădejde: Doamne mântueștemă.

3. Incepe anul cu iubire. Cu iubirea lui Dzeu, care inimă ți-a dat să iubești. Iubește'L împlinindu-i poruncile, iubește'L, iubind pe semenii tăi, iubește'L lăudându'L.

în toate faptele tale să ai de conducător iubirea față Dzeu.

Și în acest gând, călător obosit al vieții, dorește sufletului tău an nou fericit, conducător la bine, la liman.

Titu Berinde

Isus.

Arhangelul Gavril vestește, în numele lui Dumnezeu, Fecioarei Maria din Nazaret, că numele unuia născut Fiului său se va chema: Isus, — ceia ce înseamnă Mântuitor sau Răscumpărător.

Numele lui Isus este așa de solid și așa de adânc gravat în istoria de două mii de ani a omenirii, încât atrage asupra Sa atenția tuturor muritorilor. Nimeni nu poate fi indiferent față de Maiestatea Lui dumnezeiască, toți suntem obligați a-L iubi, însă durere, că și mulți necredincioși i-L urăsc și 'L disprețuiesc. Deci acest prea-sfânt nume are milioane de închinători și aderenți, dar are și mulți dușmani și prigonitori, așa dar acest Nume însemnează *luptă și învingere*.

Milioane se războiesc în contra Lui și milioane de ostași creștini sunt apărătorii neînfricoșați ai Lui; toți cari s'au luptat contra lui Isus și contra sfintei sale învățături, au suferit înfrângere rușinoasă, iar mărturisitorii neînfricoșați ai steagului lui Isus, au câștigat laurii, biruinței și ai fericirii vecinice.

S. Apostol Pavel ne îndeamnă la aceasta luptă prin cuvintele: „Imbrăcați-vă în armele luminei” și ca rezultat ne asigură: „Bună luptă m'am luptat, . . . pentru care voi primi coroana mărireii.”

Luptă însemnă numele Isus. război puternic s'a pornit pentru ștergerea și stărpirea Lui. Abia se naște și sunetul armelor deja răsună, Irod se teme de numele lui Isus și voiește a-L omori.

Satana în pustie IL ispitește și dușmănește pe Isus; sfatul arhierilor și farizeilor face conspirație contra Lui zicând: „Ce să facem, tot poporul ascultă de El? Isus cunoscând vicleșugul lor mârșav și planul infernal, că voiesc a-L omori, îi întrebă: Cine cutează a mă acuza pe mine de păcat? Totuși atâta i-L prigonesc, — pentru că așa a fost voia Lui preasfântă și a Tatălui Său ceresc, — că în urmă sângerează pentru

mântuirea neamului omenesc pe lemnul crucii.

N'au putut iubila numai trei zile dușmanii lui Isus, minciuna, iadul și aderenții acestora — prin învierea Sa cu mărire din morți — au fost dați de gol, au fost rușinați și învinși.

Isus limpede a spus-o: N'am venit să aduc pace pe pământ ci sabie, . . . am venit să arunc foc și ce voiesc, decât să-l aprind.

În viața Sa pământească, pentru luptă a pregătit pe Apostolii Săi: „Dacă pe mine m'au prigonit și pe voi vă vor prigoni, . . . pentru că sluga nu este mai mare, decât domnul său.”

În s. Cruce, — pe care a murit, — stindardul ne-a dat nouă cu signalul înscris pe dânsul: Isus, subscutul căruia și pentru care datorință sfântă avem de a ne lupta cu tărie și curaj.

Apostolii și ucenicii lui Isus nu numai în mâinile au purtat acest stindard, dar l'a înlipărit în inimile și sufletele lor, au plecat la luptă pentru apărarea numelui lui Isus.

În Iudea evreeii au întemnițat și omorât pe propovăduitorii numelui lui Isus, au interzis de al mai pronunța acest nume.

La început lupta întunerecului contra luminei, lupta începută de evrei a trecut pe pământul păgânilor, se concentrează toate puterile și armatele păgâne a imperiului Roman, pentru ștergerea de pe fața pământului a numelui lui Isus și a urmașilor Lui, însă toate prigonirile și efortările au fost zadarnice, victoria a fost pe partea s. Crucii, iar preasfântul nume al lui Isus a strălucit și mai splendid după aceste lupte, fiindcă ostașii creștini și sfinții mucenici au fost asumați prin cuvintele: „Nu vă temeți, Eu am învins lumea.”

Numele lui Isus înseamnă și învingere. Irod în lepră spurcată a căzut și insectele de viu l'au mâncat. Nero, s'a sinucis, pe Domician sateliți soției sale l'au omorât, Adrian a înebunit, Marc Aureliu fiind exilat a pierit de foame, pe Deciu soldații lui în noroi l'au înecat, pielea împăratului Valeriu a belit-o Sopor regele Persilor. Ereticii: Ariu, Nestoriu, Foție, Luther, Calvin și mulți alți urmăriti de blăstămii lui Isus, — pe Care aceștia l'au batjocorit, — au înebunit și au pierit în cele mai crâncene dureri, afurisiți fiind și de Cer și de pământ. S. Ap. Pavel zice: Cine ne va despărți pe noi de Isus?

tot genunchiul să se plece înaintea acestui Nume, a celor cerești, a celor pământești și a celor de sub pământ.

Un artist renumit a pictat pe o pânză pe fiicele Sionului, cum dansele stăteau la râul Babilonului tânguindu-se și plângând; artistul vestit eternizează în opera sa momentele de durere și de jale a acestor mieri prin gestul reușit, că se nizuiește cu penelul a strânge lacrimile vărsate din ochii lor formând un orologiu de apă, care închipuiește scurgerea zilelor și deșertăciunea vieții pământești.

Dacă până în prezent și în anii trecuți ai vieții noastre am trăit în tabăra dușmanilor lui Isus, în Babilonul necredinții și a fărâdelegilor, dacă viitorul nu ne surăde o bucurie și fericire, dacă ne așteaptă mizerie, abnegație, lacrimi și dureri, să nu disperăm în destinul și starea noastră jalnică de azi, „sus să avem inimile și sufletele noastre!”

„Domnul Isus este apărătorul și sprijinitorul nostru, de cine ne vom teme, . . . La muntele Sionului ceresc să ne ridicăm ochii noștri, de unde ne va veni ajutorul, fericirea și mângăierea noastră” și vom eși învingători sub scutul s. Cruci.

Doamne ajută-ne!

D. V.

Viitorul.

Dumnezeu în nemărginita lui înțelepciune ne-a ascuns viitorul, ca să nu ne înspăimântăm de greutatea și necazurile care ne așteaptă, sau să nu ne încredem și să nu ne lenevim în bine știind, că în viitor ne așteaptă noroc, stimă și fericire. Într'adevăr e bine, că nu prevedem viitorul nostru, căci în acest caz, mulți dintre noi, n'ar mai avea putere de a trăi, alții și ar înceta toate activitățile în ferma convingere, că în viitor trebuie să fie fericiți. Iar alții prevăzând, că soarta în viitorul lor nu va fi nici fericirea, nici nefericirea, ci amestecul acestor două, s'ar adânci în indiferentism.

Însă viitorul nostru pământesc nu-l putem ști și așa toți așteptăm înfricoșați și nădăjditori evenimentele anului nou. Anul vechiu, n'a fost prea darnic în împărțirea bucuriilor, dar cu atât mai multe griji, necazuri și neajunsuri ne-a adus. Acum în pragul unui an nou ne întrebăm: Fi va oare

acest an mai senin, mai bun, mai norocos sau și acesta va fi plin de nenorociri? Și dacă ne ocupăm de întrebarea aceasta, nu să poate, să nu ne întoarcem la Domnul tuturor sorților omenești și în rugăciune fierbinte să nu-i cerem putere, ca demn să putem suporta toate încercările, dacă a le evita e peste puterea noastră. Ba, vor fi unii dintre noi, poate mai mulți decât se crede, cari vor spune cuvintele frumoase ale Rugăciunii Domnului: Fie voia Ta! Și acestia fac mai corect.

Ce a ascuns Dumnezeu dinaintea noastră, să nu cercetăm! Să nu recurgem la diferite metode, de a afla viitorul, la cărturărese prezicători, cari nici așa nu știu, căci nu pot ști nimic despre viitorul nostru, pentru că prin aceasta păcătuim contra lui Dumnezeu, căci ne amestecăm noi, fiind nedemne, în lucrurile Lui, și contra noastră, căci aceste preziceri costă bani și de multe ori sănătatea noastră și poate costa viața noastră. Este cunoscută întâmplarea, aceea a femeii, care întrebând cucul câți ani va trăi și auzind cucul cântând numai o singură dată au căzut moartă de spaimă.

Și interesant este că acele persoane, care se interesează în așa de mare măsură de viitorul lor pământesc, nu sunt preocupați nici decât de viitorul lor vecinic. Nici un prezicator nu poate spune, că cineva l-ar fi întrebător: — Voi ajunge eu în cer, sau în iad. Și nici dela un cucu n'a întrebător nimeni: Câți ani voi sta în purgator? — Aceste întrebări nu s'au pus, fiindcă probabil persoanelor așa de ocupate de viitorul pământesc, le-a fost frică de răspuns. Nu s'au pus întrebările aceste, căci fiecare om cunoaște mai bine ca oricine faptele lui, cugetele și sentimentele lui și așa n'are nevoie de preziceri; ști, ce a meritat până'n minutul acela: fericirea ori osânda veșnică.

Dacă ne preocupă viitorul nostru, să ne preocupe viitorul etern, și nu cel provizor. Căci acesta nu depinde dela noi, pecând celalalt se formează prin darul lui Dumnezeu și conlucrarea noastră. Acest viitor este viitorul nostru adevărat și unicul, în interesul căruia nici o jertfă nu este prea mare și nici o muncă prea obositoare.

Dr. Berinde Irina

Poșta Redacției. Prof. I. Iep. în C. Cele trimise le-am primit cu mulțumită. În proximele numere le vom da. Pentru aceste au sosit târziu. Salutări.

Calea fericirii. *)

Omul cât trăește în aceasta lume, parcurge un drum mai ușor sau mai greu, mai anevoios, după cum fiecare știe să și-l croiască. Urmând pe acest drum, fiecare dintre noi avem un scop sublim, mai presus de toate: câștigarea fericirii sau câștigarea lui Dumnezeu. Deaceia, calea pe care o parcurge omul spre aceasta țintă, se numește de unii sfinți părinți ai bisericii noastre: „calea fericirii” sau „calea către Dumnezeu.” Această cale, care ne duce la fericirea veșnică, este numai una singură în felul ei, dar putem să știm de bună seamă, că urmând pe aceasta cale, ne ajungem ținta noastră.

Această cale, omul trebuie să și-o întocmească, trebuie să și-o paveze numai cu pietre bune, ținătoare cari să nu se sfarfe la cea mai mică apăsare sau greutate, trebuie să și-o paveze cu rugăciuni și cu fapte bune.

În zilele noastre trebuie — cu durere — să constatăm, că majoritatea dintre noi, nu avem acest prețios material, că nu posedăm acest scump pavaj și nici uneltele cu ce să-l facem trainic. Nu mergem la biserică — ce să zic cu săptămânile, — cu lunile și nu voim să luăm trupul lui Isus Hristos — cu anii!

— Dece atâta impasibilitate? Dece atâta indiferență?

Unii aduc scuze și expun piedici cari, spre rușinea lor, ar fi putut să fie lesne înlăturate, iar alții nici nu se singhiesc, nici că le pasă de aceasta. Așa sunt vremile noastre; lumea și mai ales cea tinără, cea

*) Un exemplu de imitat. Să servească de îndemn pentru toți elevii, exemplul tinărului elev P. Bologa, care citește regulat Dumineca, și care între ocupațiile școlii își găsește timp pentru suflet.

în formație, mai cu greu aleargă la sf. maică Biserică, pentru a asculta glasul Mântuitorului prin rostul preotului, decât la jocuri, respective la distracțiile lumești, unde uneori în Dumineci și Sărbători găsim mai multă lume adunată, decât la biserică de sf. sărbători ale Crăciunului sau Paștilor.

Tăria și puterea de a merge numai pe buna cale ce duce la fericire, o primim, spovedindu-ne tot mai des și cuminecându-ne. Numai luând cât mai des posibil, ca nutremânt, trupul și sângele lui Isus Hristos Dumnezeu, câștigăm puterea de a face pentru noi o merinde mare, pentru „calea fericirii.”

Dumnezeu, dorind să câștige tot mai multe suflete pentru fericirea veșnică, a infiltrat în om trei virtuți, cari sunt: credința, speranța și iubirea. Aceste 3 virtuți principale, pe lângă altele multe secundare, sunt ca niște frumoase haine ale sufletului omului, lucrând tot mai mult, pentru curățirea lui.

Aceste frumoase haine, avem datorința de a le curăți și ale ținea tot curate, căci dacă nu, ele se învechesc și se rup, și noi, o haină ruptă o lepădăm, o aruncăm. Din contră, dacă hainele le ținem curate și le cârpim când vreau să se rupă și dacă îngrijim aceste perle ale sufletului nostru, ele dau o strălucire tot mai vie și noi tindem tot mai mult către Dumnezeu, și ne dorim tot mai mult trecerea dela viața aceasta plină de ispite, la cea veșnică și plină de adevărata fericire, de adevărata liniște.

(Va urma)

Petru Bologa

Tipografia și Librăria
Asociațiunii pentru Cultura Poporului Român din Maramureș tuturor cetitorilor „Duminecii” și clienților dorește
An nou fericit!

Calendar săptămânal.

3—9 Ianuarie 1932.

3. Dumineca înaintea Botezului (Ev. d. Marc. 1, 1—9) Pror. Malahia 500 ani a Hr.
4. Luni. Soborul 70 Apost. și C. Teoctist.
5. Marți. M. Teopemt și Teona.
6. Miercuri. Botezul Domnului n. Isus Hristos.
7. Joi. S. Ioan Botezătorul.
8. Vineri. C. George și Domnica.
9. Sâmbătă. M. Polieuct † 259 d. Hr.